

Posudek oponenta na bakalářskou práci studenta Lukáše Pouče
„VÝZNAM MIRCEI ELIADEHO V ČESKÉM BĀDÁNÍ O NĀBOŽENSTVÍ“
Autor posudku: Jiří Gebelt
Datum: 15.8.2012

Záměr práce je jednoznačně deklarován jejím názvem a je třeba říci, že student Pouč se cílů stanovených v úvodu práce drží. Na úvod líčí genezi Eliadeho religionistiky v kontextu jeho biografie (1. kap.) a poté popisuje jeho pojetí religionistiky (2.). Za ústřední část textu považují třetí kapitolu, která se zabývá Eliadem v prostředí české religionistiky. Pouč tuto kapitolu dělí chronologicky na dva dílčí celky, předělem je r. 1989. Výtěžek z této kapitoly je pak shrnut ve 4. kap. (závěru).

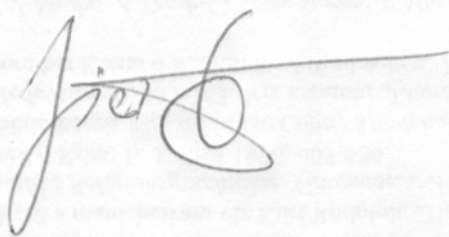
Práce má jasnou a logickou strukturu, jediná kritická poznámka se týká toho, že 2. kapitola je velice rozsáhlá, s ohledem na vytýčení úkolu práce lze říci, že zbytečně. Představení religionistiky by mělo dle zadání především osvětlovat problematiku kapitoly 3., tedy připravit čtenáře na pochopení toho, proč a jak byl či nebyl Eliade v českém odborném prostředí přijímán. Nicméně Pouč ve 2. kap. dokazuje dobrou znalost Eliadeho díla.

Od str. 33 do str. 45 líčí Pouč chronologicky především překlady Eliadeho děl do češtiny a jejich recenze v české literatuře, zaujala mne polemika Hejdánek/Hošek na str. 40-41; jednu stránku věnuje autor „reflexi indologického bádání“ (str. 45). K vlastnímu jádru práce se dostává na str. 46, kde se začíná zabývat Eliadem v pohledu českých badatelů. Není snadné se v jednotlivých přístupech orientovat, resp., je nějak uspořádat, protože, jak sám Pouč připomíná, každý z badatelů má jiné východisko. Pouč otázku výkladu řeší tak, že pracuje s typologií problémů, které spojuje s jednotlivými přístupy k Eliadem v prostředí české religionistiky (str. 47): předpokladem obecně platné dialektiky posvátného a profánního, předpokladem mýtického času, předpokladem privilegované pozice hermeneutiky, pojetím náboženství jako jevu *sui generis*, pojetím mýtického času a židovství, pojetím symbolů a nakonec pojetím „jiných“ kultur. Zvláštní pozornost pak věnuje komparaci (str. 50-51) a hermeneutice (str. 52-54).

Poučovy závěry na str. 57-58 (v textu není číslování) jsou poněkud rozpačité a ne zcela odpovídají očekáváním, jež vzbuzuje 3. kap. jako celek. Myslím, že by bylo třeba zestručnit 2. kap., která vykládá Eliadeho religionistiku, a zaměřit se právě na to, co plyne z analýz v kap. 3. Domnívám se, že problém zaujmout jednoznačnější stanovisko k recepci

Eliadeho v české religionistice plyne z části z rozmanitosti a komplexity jeho díla, což Pouč zmiňuje vlastně jako hlavní argument, z části také z toho, že Pouč zde uvažuje (jako někteří religionisté) v souřadnicích přijmout či nepřijmout „Eliadeho religionistiku“ jako celek. Přitom je přeci dobře možné inspirovat se dílčími aspekty badatelovy tvorby (teorií rituálů, symbolů atp.), což také řada badatelů (i těch, jimiž se Pouč zabývá) činí.

Student Pouč odvedl dle mého názoru poctivou práci a jeho text navzdory uvedeným problémům určitě odpovídá nárokům kladeným na bakalářskou práci. Navrhuji hodnocení „výborně“.

A handwritten signature in black ink, appearing to be the name 'Jiří' followed by a stylized flourish.